

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Tazria-Metzora 5785

In the memory of Aharon Reuven ben Chaim Lev Isaacson z"l
and Henya Gitel Miriam bas Eliezer Hamilton a"h

Shabbat Times 19:02 20:02

Issue 81

This week we read about the various forms of tzoraat, leprosy, that may afflict the Jewish people. We read about afflictions of the body, lesions that appear on one's skin, in one's hair, on one's clothing and on one's house.

By referring to these diseases as afflictions, nega'im, the Torah is clearly suggesting that these are meant to be punishments for sins that a person has committed. The gemara states that tzoraat is often used by Heaven as a punishment for speaking lashon hara, evil slander, as can be depicted from the atonement process of the metzora. The Torah requires the metzora, the afflicted person after he heals, to bring two birds to the Beit Hamikdash. The gemara explains that these birds, who chirp incessantly, should come and atone for the slanderer who chirps incessantly against others.

One affliction however, is unique in these parshiyot. In parshat Metzora, the Torah states, "When you will enter into the land of Canaan that I have given you as your homeland **and** I will place an affliction of tzoraat on your house..."

If indeed an affliction of leprosy is meant to be used by Heaven as a punishment for our sins, then does the Torah use the word "and", implying that Hashem will surely afflict a Jew's house? It should have said "perhaps" or "if" I will place an affliction upon your house! Why is the Torah assuming the worst about us?

The answer can be found in Rashi who brings a medrash explaining that unlike the other forms of leprosy of the body or the clothing, leprosy on one's house is not necessarily something negative. Rashi says that the word "and" is actually a foreboding of something good. The ancient Canaanites often hid their treasures and valuables in the walls of their homes. When the Jewish people conquered the land and inhabited their homes, they did not typically tear down these old homes to build new ones. In light of this, the treasures that were hidden by the Canaanites would go unnoticed by the Jewish family who is now living there. In an effort to reveal these treasures to the Jewish people, Hashem would afflict the walls of the house with leprosy, something truly miraculous, for how can a wall, an inanimate object, develop a lesion of sorts, one that does not go away with bleach or by painting over?

The Torah states that if the leprosy does not dissipate from the walls,

the owner must dismantle them and remove the stones and mortar from his property. By doing so, he will uncover the treasure that had been unknown to him all this time.

Our Rabbis are bothered by this medrash. Although the story has a "happy ending", why does Hashem have to put the family through the harrowing experience of their house being afflicted in the first place? If it was Hashem's intent from the beginning to bestow this treasure on the family, He could have done it in a less agonizing way. Hashem could have had a tree fall on the house when the family wasn't home and they would reveal the treasure right away, as opposed to doing it through tzoraat. By giving the house an affliction of tzoraat, Hashem requires the family to remove all of the furniture before the Kohen pronounces the house to be tamei. They then have to move out for a couple of weeks. Then they need to replace the stones with new ones and repaint and further wait to see if the affliction comes back. It is true that in the end, they will be rewarded with a wonderful treasure, but why put them through the tribulations of the whole process of leprosy?

The answer is, that there are no free lunches in this world. Hashem wants to give us blessing, He wants to give us treasure, but He wants us to **earn** the treasure. Just as Hashem did not create us as souls, placing us in Heaven to enjoy a spiritual existence for eternity with zero effort on our part, because He realized that gifts given for free cannot be enjoyed to their fullest, so too the same applies to physical blessings. We enjoy our blessings when we feel that we have earned them, less so when we receive them for free.

Hashem wants to give us the hidden treasures that the ancient Emorites left behind, but He wants us to earn them! Go through the efforts of cleansing your homes together with some healthy soul searching, and then He reveals the treasure.

As we observe Yom Hazikaron and then Yom Ha'atzmaut, we reflect upon the treasure we received when Hashem brought us back to our ancestral homeland. But it has not come for free. We reflect upon the sacrifices we have endured and pray that we have paid the price, so that we may receive the treasure of our complete redemption today!

This Shabbat, there will be a Siyum on Masechet Makkot at KBA during Seudah Shlishit. Everyone is invited to join!

DAF YOMI
MASECHET SHAVUOT

Weekdays at 6:20 pm live at Kollel
198 Ahuza Ra'anana

with Rabbi Dovid Horwitz

executive semicha
program

subject for next semester
Group 1 intermediate level: Hilkhot
Shabbat at 9:15 am Sundays

Group 2: advanced level: Hilkhot
Sefer Torah, Tefillin, mezuzah at 8am
Sundays

052-608-4666
RabbiDvir@gmail.com

Rabbi Guy Dvir

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת תזריע מצורע התשפ"ה

זמני השבת 19:02 END 20:02
להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

גליון 81

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבעי יגל שליט"א לשאלות ☎ 0584810910

רעיון לפרשת תזריע מצורע

במחנות הריכוז בשואה האיומה, בין הדרגשים, שכבו שני יהודים, ואחד מהם סח לשני: תמיד ניקרה במוחי השאלה הבאה, הרי סוף פרשת שמיני עוסקת בחיות והבהמות הטמאות, תחילת פרשת תזריע עוסקת בלידת האדם, ואחר כך ממשיכים עם נגעים ומצורעים...

לא יכלו למצוא מקום טוב יותר ללידת האדם חוץ מבין הטמאים והמצורעים? זה המקום שלו? שם קנה את מקומו?

וענה בעצמו: כאן במחנה הבנתי את זה, דווקא כאשר אנחנו נמצאים בין חיות טמאות, בין מצורעים וכדומה, דווקא שם מצפים ממך להתנהג כמו בן אדם! שם לידת האדם.

בהקשר הזה שמעתי בעבר רעיון נפלא מאת הרב הראשי לישראל לשעבר, הרב ישראל מאיר לאו שליט"א שאמר זאת בעת חנוכת האגף לרפואת הנפש בבית החולים מעייני הישועה, וכמדומני שאמר רעיון זה בשם ר' מאיר שפירא מלובלין צ"ל.

הנה אנו אומרים בכל בוקר ב'פסוקי דזמרה' את הפסוקים הבאים:

'...ה' מתיר אסורים, ה' פוקח עורים, ה' זוקף כפופים, ה' אוהב צדיקים, ה' שומר את גרים, יתום ואלמנה יעודד...'

יש כאן רשימה של אנשים שלא שפר עליהם גורלם, אסורים, עיוורים, כפופים, יתום ואלמנה, אבל בתוך כל הרשימה הזאת אנו מוצאים גם את הצדיקים? מה השייכות של הצדיקים לרשימה הזאת? אמר ר' מאיר שפירא מלובלין - ללמדך ששם נמצא מקומו של הצדיק! הצדיק צריך לדאוג ליתום ולאלמנה, לכפוף, וכל אלו שזקוקים לעזרה. שם נמצא מקומו של הצדיק.

אם הוא מעדיף להסתובב בחברת שועי עולם...כנראה שהוא לא צדיק....

שיעור דף היומי
מסכת שבועות
9:15
ראשון-שישי
שחרית 8:15
אחריה 198 רעננה
הרב אריאל מרגי

אבל ברגע שהנגע התפשט בכל הגוף, כלומר שהאדם נמצא במצב שכולו בחושך - אין שום נקודה של חיים. אז הנגע טהור, כביכול אומר לו הקב"ה: עכשיו זה לא הזמן ל'חינוך' - עכשיו אני מטהר אותך!

זה עומק דברי הגמרא (סנהדרין צח). 'אין בן דוד בא אלא או בדור שכולו זכאי, או בדור שכולו חייב'.

בדור שכולו זכאי - הגיוני ומובן. אבל איך יתכן שבדור שכולו חייב יפציע האור?

התשובה פשוטה, בדור שכולו זכאי אנחנו עושים את כל הדרך אליו.

אבל בדור שכולו חייב - הקב"ה עושה את כל הדרך אליו.

יש כאן מסר עמוק יותר, אנחנו תופסים הרבה פעמים את ה' כאילו הוא מהא"ס...אם עושים מצוות - מקבלים שכר. ואם ח"ו עבירות - אז עונש.

אבל פרשת מצורע מלמדת אותנו - שהמערכת היא בכלל לא של שכר ועונש, אלא שהקב"ה מוביל אותך לדרך מסוימת.

כל השכר והעונש הוא רק אם זה מוביל אותך ליעד, ולכן ברגע שהאיש הפרטי - המצורע, או כלל ישראל - דור שכולו חייב, כבר מאבדים את הדרך לגמרי. הקב"ה לא נשאר להביט אלא מופיע ומושיע.

שאלה: אם אני מתפלל ערבית במניין מאוחר, האם כדאי לספור ספירת העומר ביחידות מיד לאחר צאת הכוכבים?

תשובה: לדעת הרב משה פיינשטיין צ"ל, אי אפשר לספור ספירת העומר קודם קריאת שמע ותפילת ערבית, משום הכלל ההלכתי 'תדיר ושאינו תדיר - תדיר קודם'.

אך לדעת 'שבט הלוי' (הגר"ש וואזנר צ"ל) אם אינך עומד להתפלל כעת ערבית בכל מקרה, אין מניעה מלספור ספירת העומר קודם ערבית, ואין בכך פגיעה בכלל של תדיר ושאינו תדיר.

ואדבר יש עניין לספור את ספירת העומר כמה שיותר מוקדם בערב (לאחר צאת הכוכבים) כדי לקיים מה שנאמר 'תמימות תהייה' - ספירה שלמה של לילה שלם. אך למעשה השבט הלוי לא מציע לעשות כך, מחמת החשש שהדבר יביא לידי שיכתת ספירת העומר באחד מהלילות, שכל זמן שספירת העומר זמנה קבוע לאחר ערבית, אזי ככל שאדם מקפיד על תפילה במניין, לא ישכח את ספירת העומר, אבל אם נתחיל להפריד בין תפילת ערבית למצוות הספירה, יש לחוש שמא הדבר יביא לידי שכחת הספירה באחד מהימים.

שאלה: חודש ניסן עבר ועדיין לא בירכתי ברכת האילנות.

האם עדיין ניתן לברך ברכת האילנות?

תשובה: נחלקו בזה הפוסקים. יש הסוברים שברכת האילנות שייכת דווקא בחודש ניסן, ויש הנוקטים שחודש ניסן הוא לאו דווקא אלא בדרך כלל זו תקופת הלבוב, אבל באמת אם רואה אילנות מלבבים גם לאחר חודש ניסן יכול לברך.

הסוברים לאיסור מביאים ראיה מלשון הגמרא 'האי מאן דנפיק ביומי ניסן וחזי אילני דקא מלבב' ולמה לא כתבה הגמרא בקיצור 'האי מאן דחזי אילני דקא מלבב'?

אלא שזמנה דווקא בחודש ניסן.

למעשה: המשנה ברורה פסק שניתן לברכה גם לאחר חודש ניסן, ולכן להולכים לפי פסיקות המשנה ברורה ניתן לברך ברכה זו גם בימים אלו ובתנאי שרואה את הלבוב של האילנות.

דווקא נשאין תקווה - ה' מופיע

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

אחת מההלכות שמופיעות בפרשת צרעת היא פלא ממש.

השיעור המינימלי לצרעת הוא גריס - מטבע של שתי שקל, אבל בצרעת יש גם שיעור מקסימלי, שאם הצרעת התפשטה והיא על כל הגוף - טהור! "וְרָאָה הַכֹּהֵן, וְהִנֵּה כְסֵתָה הַצִּרְעָת אֶת כָּל בְּשָׂרוֹ - וְטָהַר אֶת הַנֶּגַע. כֹּל הַפֶּךָ לָבָן, טָהוֹר הוּא." [יג.ג].

אבל ביום שאפילו חלק קטן ממנו יבריא, ויראה בנגע מחיה - טמא!

לכאורה, הרי חסר היגיון לחלוטין!

שמעתי הסבר נפלא:

לפעמים כשאבא רואה את בנו נופל, הוא צריך לעזור לו. אבל לפעמים הוא צריך לתת לבנו להתמודד לבדו, ורק להביט. מתי הוא צריך לעזור ומתי לא - אין על זה תשובה ברורה ונחרצת.

אבל דבר אחד ברור. אם הבן נקלע לסיטואציה שאין לו שום אפשרות להתמודד איתה לבדו, ברור שהאב צריך להופיע ולעזור.

כל דיני הצרעת מטרתם לעורר את האדם לתשובה. שהרי הצרעת איננה מחלה רגילה - שהרי כשאדם חולה הוא הולך לרופא ולא לכהן. (עי' ערכי טו:)

וכל תהליך ההסגרה והטהרה, זהו תהליך של תשובה ותיקון מידות. ולכן בסוף ימי טהרת המצורע הוא מביא קורבן חטאת וקורבן אשם. וכאן מלמדת אותנו התורה יסוד עצום בהנהגת ה'. כל עוד הנגע הוא לא באופן גורף והצרעת לא התפשטה בכל גוף האדם, זאת אומרת שנשארה עדיין נקודה טובה - נקודה של אור שאפשר לפתח אותה ולהתחיל ממנה תהליך של תיקון וחזרה בתשובה - אז הוא טמא. כי הוא יכול - יש לו ממה להתחיל.